

28°
1667

22. XVII C-8

Wjeselje rónčka

k młodych Pfulec

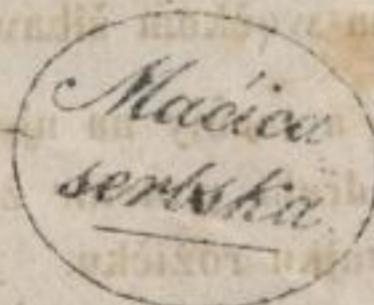
kwasej

zpraskane a zanošene

wot

Křidliškce Swonki.

11. nazymnika 1856.

218° 1667

Čišćane pola, K. B. Hiki w Budyšinje.

Nłyšće ludžo , to wam praju,
štož we lubym serbskim kraju
njedawno so podało;
to wam nětko powjeda so.

Kčenju swojich młod ych lětkow,
wpodomnosći rjanych kwětkow, ē
běchu tam tři holěatka:
Mila, Wijka, Liduška.

Rjana wulka bě ta prěnja,
Lidija tak někak srěnja,
Wijka mólčka, kulojta,
zbrunym wočkom šibawa.

Tón a tamny na nje hlada,
Tón a druhí wotčine žada,
ščipać tajku róžičku,
šlapnyć tajku wotčinku.

Doľho je so wobarało
prěnje holčo , žadyn prawy
njebě za tu wotčinku,
w serbskim raju kralowu.

Jedyn tón pak zdychowaše,
ze syćom ju wobdawaše,
hać tu twjerdu wutrobu
kamjentnu wón přewinu.

Kajka tohlej lubosé běsě!
kiž tak do wutroby džěše,
zo to prawe křidło wšak
při sebi sej myсли tak:

Njehordztaj so, to wam praju,
droh'ho přečela ja znaju,
kiž we swojej wutrobi
njese runu lubosé mi.

Tón we wóčku holča swoj'ho
tuhlej mysl wuhladajo
holčki so tak wopraša:
chceš być moja njewjestा?

Lutkje samo wopušćene
wot towařskow zakomdżene
nětk to liwe křidlješko
we wutrobi rudži so.

Serbski młodženc, rjany, sławny,
wučeny a dobry, sprawny
róžičku sej wuzwola,
wona tež ho lubo ma.

O ty holčo z bělym nóskom!
o ty ptačko žoltym pôskom!
maš ty tajkje myslje tež?
što ty hižom z mužom chceš?

„Čakaj hišée, luba duša,
něšto lětkow, to so sluša“;
takhlej nank a maćerka
lubej holčcy přikaža.

Kónc je nětko lětow dolých,
słónco skhadža časow nowych;
wěncu steji njew,esta
serbska knježna lubozna.

Nawoženja wjeslje hlada,
jeho wutroba sej žada
dołho lubu towaršku,
swěrnu, sprawnu mandželsku.

Nank a maćerki a sotry,
bratřja, swakojo a kmotry,
nětk so z nimaj wjeselja,
radostnje tak spěwaja:

Wijka, dži we božim mjenje,
luby Měrko, měj so rjenje!
boža ruka wótcowska
njech je waša wodžerka!

Nam tež wobkhowajtaj swěru
sprawnu přečelnosć a wěru;
k tem' sej ruku zawdajmy.
Nětko, lubi, božemje!

